

8—13 **opisla** förefaller, av formen att döma, att vara ett kvinnonamn. Huruvida **o**-runan här representerar *o*- (ö-)ljud eller *a*-ljud, kan ej med säkerhet avgöras. Det senare är övervägande sannolikt; ristningar, som torde vara utförda av samme ristare (se Inledningen), bruka **o** för *a*-ljud: Sö 256 **onutr** *Anundr*, Sö 297 **omupa** *Amoda*, **pino** *pina*, trol. också Sö 269 **outr** *Anundr*; Sö 237 **onut** *Anund*, **raiso** *raisa*. Ett kvinnonamn *Aðisla*, till mansnamnet *Aðils*, är emellertid f. ö. icke känt, varken från runinskrifter eller medeltida urkunder. 22—28 **aurisl** torde vara ett *Arngisl*; i den yngre formen *Arnisl* är detta känt från medeltiden (Lundgren-Brate).

275. Nabbhagen, Strängnäs.

Pl. 134. Pl. 3: B 703.

Litteratur: B 703, L 960. — J. Peringskiöld, Fl 5: 5, s. 63 (bland »Oafrijtade Runstenar»), Monumenta Sudermanniae; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 1, s. 352; VHA Akad.s Månadsblad 1872, s. 47; R. Dybeck, Runa (fol.) 2 (1874), s. 19; Bidrag till Södermanlands äldre kulturhistoria 1 (1877), s. 5, 11; E. Brate och S. Bugge, Runverser (ATS 10: 1), s. 209 f.

Äldre avbildningar: Chr. Ehrenhoff (originalteckning i Peringskiölds Monumenta Sudermanniae, träsnitt i B 703); Brate 1895 (ATA).

Runstenen, som redan på 1600-talet endast var ett fragment, fanns då enligt Peringskiöld (och *Bautil*) i »Strängnäs Stora trädgårdz Stenhusmur».¹ Vid mitten av 1700-talet låg den, enligt Lars Hallmans *Det gamla och nya Strängnäs* (förf. omkring 1760, tryckt 1853) »i en stenbro i borgmästarens gård». Den var sedan länge försvunnen men återfanns av lektor H. Aminson år 1864, »inlagd i stalltrappan på bakgården i Hedinska egendomen vid Sandgatan». Den restes 1872 i Nabbhagen, en plantering straxt S om staden, nära stranden av Mälaren. År 1931 flyttades stenen till Domkyrkoplanteringen, där den nu står rest, i närheten av Domkapitelhusets södra gavel.

Stenen är troligen endast en liten del av en större ristning. Höjd 0,94 m., bredd 0,56 m. Ristningen är ganska otydlig och svårläst, säkerligen på grund av nötning under den tid, då stenen låg som trappa.

Inskrift (det inom [] supplerat efter B 703):

na · bist · mat - - hi · a[imi · uar]

5 10 15 20

Till läsningen: 4 **i** är icke stunget. Efter 9 **t** följer en skada i stenen, som fanns redan på 1600-talet och som torde ha tagit bort två runor. 12 **h** är tydlig på 1600-talsteckningen. Nu är endast v. övre bst säkert skönjbar; möjligen finns också en liten rest av v. nedre bst.

S. Bugge förmodar, att »Brudstycket giver os Slutningen af en Inskrift, hvori den Afdøde prises. Det skal maaske læses: [han · ma]na · bist · mat[ar ·]i · aimi · uar... Eller har der staaet ...hi · aimi for *i hæimi*? ... 'Han var den bedste til at give Mad (den gjæstfrieste) af alle Mænd i Verden'. Det synes Vers:

*hann manna best
matar i hæimi var.»*

Bugges tolkning förefaller icke osannolik, trots formerna **bist** för *bæstr* och **uar** för *var*. Den egendomliga ordföljden, med predikatsverbet sist, kan bero på att inskriften har versform. — Jfr Sö 64 *hann var m[ann]a bæstr*, Sö 136 *hann vas und hifni bæstr* och Sö 338 *Brødr varu þæir bæstra manna*.

¹ Om »Stora Trädgården», belägen mellan Sturegatan och Stora Trädgårdsgatan, se G. Löw, *Anteckningar om Strängnäs stad och Strängnäs stift i äldre tid* (1925), s. 21 f.